

лѣзли най-после вънъ отъ града и се спрѣли да се прощаватъ...

Дѣдото нарочно спира и поглежда Асенча дяволито. Асенчо е готовъ и съ нетърпение чака да дойде работата до тука.

— Ха сега да видимъ какъ сж се простили, — казва той и слага на земята капака на теднжерата отъ едната страна на коня, а отъ другата камшика разперенъ.

— Това е щита на царъ Тервела, а този камшикъ е неговия бичъ, — вика той, като държи високо ръжена и после добавя: — трупай!

Дѣдото почва да хвърля възглавници, черги, дрехи и всичко каквото му попадне на ржка, докато го затрупа цѣлъ, до върха на ръжена.

— Стига ли, царю честити? — пита дѣдото.

— Стига! — отвърща Асенчо

и изскача отъ купчината, а кончето остава отдолу да държи товара.

— Добре, дѣдо. Това сж подаръцитъ: коприненитъ дрехи, платоветъ, кожитъ, ами паритъ?

Подъ кревата има две кутийки. Едната е пълна съ леб-либии, а другата съ сушено грозде. Дѣдото ги изважда, а Асенчо обикаля и граби съ дѣсната шепичка леблебии, защото тѣ представятъ златото, а съ лѣвата сушено грозде — ужъ сребро. И тъй Асенчо минава много пжти, защото и българскитъ войници били тогава много.

Кутийкитъ се изпразватъ и джебчетата на Асенча се напълватъ. Огънътъ прѣши, дѣдото пуши съ луличка, Асенчо яде леблебии съ сушено грозде и си мисли:

— Утре пакъ...

Д. Панчевъ-Кардашевъ

МАЛКИЯТЪ ЮНАКЪ

ПРИКАЗКА

Имало едно време едно момче, което отъ нищо не се бояло. Една нощъ господарътъ му го изпратилъ въ гората за дърва. Момчето засвирило весело съ уста и тръгнало. Навлѣзло въ тъмната гора. Тя цѣла се люлѣла и ечела. Дърветата се прегъвали до земята. И нѣкой съ

страшенъ гласъ викалъ. Момчето храбро тръгнало нататъкъ, отдето се чувалъ гласа, и видѣло единъ голѣмъ чуденъ човѣкъ съ дълга брада и космати ржце. Той се билъ запрѣчилъ между два високи джба, блѣскалъ ги съ ржце, тъй че цѣлата гора се люлѣла, и викалъ отъ